

gåelse af formueskattepligtsreglerne er fremdeles til stede, og en regel, der hindrer en sådan omgåelse, er derfor stadig tiltrængt. Beskatningen må som hidtil lægges på indtægtsnyderen som den, der har den aktuelle økonomiske fordel af formuens tilstedeværelse, og når henses til, at denne økonomiske fordel er særligt sikret for rentenyderen gennem den stedfundne båndlæggelse af formuen, synes der ikke i henseende til hans formueskattepligt at være nogen grund til at gøre forskel på, om den til formuen berettigede har arveret efter rentenyderen eller ej. På den anden side kan fuld formueskattepligt virke hårdt for rentenyderen, idet han ikke har nogen mulighed for at råde over selve formuen. Det er ud fra disse betragtninger foreslået, at indtægts- eller brugsnyderen i alle tilfælde (uden hensyn til, om der foreligger nogen arveberettigede slægtskabsforbindelse mellem indtægtsnyderen og den til formuen berettigede) skal svare formueskat af halvdelen af den formue, der er båndlagt som basis for indtægts- eller brugsnydelsen. Han skal dog højst svare formueskat af et beløb, svarende til 20 gange værdien af den i indkomståret oppebårne indtægts- eller brugsnydelse. Denne begrænsning, der ikke fandtes i kommissionsudkastet, er indsat for i højere grad at sikre indtægtsnyderen mod en for byrdefuld formuebeskatning. Bestemmelsen er iøvrigt formuleret på en sådan måde, at den ikke som den nugældende alene omfatter pengekapitaler, men enhver form for skattepligtig formue, herunder navnlig også fast ejendom. Af bestemmelsens formulering („ejendomsretten er *tillagt* en anden“) følger, at hvor en person midlertidigt har fraskrevet sig renterne af en ham tilhørende formue, f. eks. har båndlagt denne til rentenydelse for en anden for dennes levetid, men således at kapitalen falder tilbage til ejeren eller dennes bo, skal ejeren vedvarende svare skat af formuen.

Til formuebeskatningen hos rentenyderen svarer (fuld) fritagelse for formueskat for den til formuen berettigede, jfr. bestemmelsen i § 73, nr. 2.

Stk. 2. Hvor rentenyderen selv har fraskrevet sig retten til kapitalen, foreskriver den gældende lovgivning som nævnt formueskattepligt for rentenyderen. Denne regel udvides ved nærværende bestemmelse — der for disse tilfælde foreskriver fuld formue-

skattepligt — således, at den ikke alene angår båndlagt pengekapital, men også anden båndlagt formue. Det er endvidere i overensstemmelse med gældende praksis fastslået, at det er ejendomsretten til den pågældende formue, som rentenyderen skal have fraskrevet sig. Har rentenyderen kun haft en arveret til formuen og givet afkald på denne, kommer (den lempeligere bestemmelse i) stk. 1 til anvendelse.

Også her modsvares rentenyderens formueskattepligt af formueskattefrihed for den til formuen berettigede, jfr. § 73, nr. 2.

Stk. 3. Bestemmelsen i statsskattelovens § 12, nr. 2, om båndlagte kapitaler, der bortskænkes med bestemmelse om foreløbigt oplæg af renten, synes efter sin ordlyd ubetinget at pålægge giveren en vedvarende formueskattepligt med hensyn til kapitalen. Således som bestemmelsen fortolkes i praksis, anses den imidlertid kun anvendelig i tilfælde, hvor det er uvist, hvem ejendomsretten med hensyn til kapitalen tilkommer, og hvor kapitalen er bortskænket til en bestemt person, anses denne for såvel formueskattepligtig af kapitalen som indkomstskattepligtig af afkastningen. Bestemmelsen fortolkes endvidere på samme måde som de øvrige regler i § 12, nr. 2, som kun gældende pengekapitaler, og giverens formueskattepligt anses kun at omfatte selve kapitalen og ikke de denne tilskrevne, oplagte renter.

Statsskatteloven indeholder ikke nogen tilsvarende hjemmel til at pålægge giveren indkomstskattepligten med hensyn til kapitalens afkastning; og i de tilfælde, hvor bestemmelsen i praksis bringes til anvendelse, kommer afkastningen overhovedet ikke under indkomstbeskatningen, ligesom kapitalen efter giverens død henstår uden formuebeskatning indtil det tidspunkt, da spørgsmålet om ejendomsretten til kapitalen kan endeligt afgøres.

Man har i skattelovskommissionen drøftet det spørgsmål, om ikke en rationel ordning i disse tilfælde måtte gå ud på, at man pålagde sådanne kapitaler en selvstændig skattepligt som en art juridisk person. En sådan beskatningsform vil imidlertid, som fremhævet af kommissionen, frembyde store praktiske vanskeligheder, som ikke står i rimeligt forhold til de fiskale interesser, som er forbundet med disse ordninger.

Heller ikke en beskatning hos den begunstigede forekommer heldig, idet han, så længe